

Anförande Kongressöppning SEKO, Janne Rudén, Förbundsordförande SEKO

Kongressombud

Så är vi samlade till kongress igen. Det är högtidligt och stort att få stå här och öppna ännu en kongress. Det är fyra år sedan sist. Jag ser många nya ansikten och glädjande nog några fler kvinnor och ungdomar än förra gången vi samlades. Och visst där är också några gamla kongressrävar. Ni hör också till. Vi behöver denna blandning av gammalt och nytt.

Ni som är de 200 ombuden representerar våra 121 000 medlemmar. Ni är här för att föra deras talan. Föra fram deras erfarenheter. Föra fram deras ilska och upprördhet. Föra fram deras glädje och yrkesstolthet. De finns där ute och håller Sverige i gång. De kan inte vara här. Utan SEKO:s medlemmar stannar Sverige.

Det gäller den medlem som just nu i denna stund svarvar till hjulen på Saltsjöbanan efter årtal av slarv med underhållet. Det gäller den brevbärare som kryssar sig fram mellan spårvagnarna vid Kopparmärra i Göteborg för att dela ut dagens post. Det gäller den vägarbetare som anlägger ny asfalt i Hällevik utanför Sölvesborg. Det gäller den motorman som kollar oljetrycket i de väldiga motorerna som driver någon av Finlandsfärjorna tillbaka mot Stockholm.

De har gett er förtroendet att föra deras talan på denna kongress. De är här tillsammans med er under varje sekund. Vi är här. Tillsammans. Ge er själva och era arbetskamrater en varm applåd.

Varmt välkomna hit alla 121 000 stolta SEKO-medlemmar!

* * * * *

Kongressombud

Det är år 2013 och det är en märklig tid vi lever i. Många inom SEKO arbetar varje dag på uppdrag av skattebetalarna i verksamheter där målet är vårt gemensamma bästa. Detta för att det ligger i allas vårt intresse att bland annat infrastrukturen fungerar. Ändå hör vi nästan aldrig någon tala om att det finns stora värden i vårt samhälle och i det arbete som vi gör varje dag.

Ord som samhällsnytta, medborgarintresse och allmänintresse är nästan helt bortrensade ur det politiska språkbruket. Vi hör sällan någon prata om det samhälle vi ska ha. Hur det vi gör idag hänger ihop med dit vi vill i morgon.

Det gemensamma intresset är osynliggjort. De ideologiska resonemangen syns inte längre. Det är en medveten strategi. Vi ska inte se några sammanhang. Vi ska inte tro på idéer och värderingar. Vi ska inte tänka på att vi behöver varandra. Vi ska se till oss själva. Därför la den före detta moderata propagandaministern Per Schlingmann så mycket tid på att döpa om politiskt laddade begrepp. Skattesänkningar blev jobbskatteavdrag. Klassklyftor blev utanförskap. Privatiseringar blev mångfald, gemensam sektor blev marknad och solidaritet blev soliditet. Begrepp som sammanhållning och gemenskap tystades ned, de är svårare att döpa om. Det man aldrig talar om vill man förminska värdet av. Det pågår hela tiden en kamp om orden om hur vårt land ska beskrivas.

Den som erövrar initiativet i att beskriva verkligheten har också större möjligheter att forma förslagen om vad som bör göras för att möta framtiden. Med moderna ord kallas det för att ha problemformuleringsinitiativet. Så här enkla ser sambanden ut. Om någon lyckas dominera debatten kommer deras förslag att uppfattas inte bara som självklara utan som de enda möjliga. Makten över orden är också makten över våra tankar.

Nu rasar det nyliberala korthuset samman. Inte bara här i Sverige utan i hela världen. I över tre decennier har vi levt med detta experiment. Avregleringar, utförsäljningar, privatiseringar, en valfrihetsrevolution. Det är ett monumentalt fiasko.

Vi som levt dagligen med effekterna av detta nyliberala experiment har vetat detta hela tiden. Vi har sett ineffektiviteten. Vi har sett slöseriet med skattepengarna. Vi har mött medborgarna, förtvivlade och frustrerade. Nu går det inte längre.

Ändå saknas en alternativ väg. En alternativ berättelse. Det finns tyvärr idag ingen politisk kraft som tydligt ställer sig upp och säger: Detta blev inte bra. Några har gjort sig enorma rikedomar på detta experiment, men för de flesta medborgare och skattebetalare har detta inte fungerat. De enda som är tydliga är LO och LO-förbunden, Vi säger med tydlighet! Det är dags att återupprätta samhällsnytta, det är dags att återdemokratisera våra gemensamma tillgångar. Om och om igen behöver de här orden sägas.

Kamrater

Sverige är långsträckt och geografiskt stort. Vi behöver samarbeta och göra gemensamma insatser för allas bästa. Det finns andra värden än de rent materiella. Det finns saker som är större än upphandlingar, konkurrensutsättning och avregleringar. Jag är övertygad om att människor runt om i vårt land är oerhört trötta på allt detta. De vill att vardagen ska fungera. Att allas vår vardag fungerar är ett sådant värde som är större än jakten på den sista kronan i en upphandling.

Förre socialdemokratiska jordbruksministern Svante Lundkvist skrev så starkt kritiskt om när vi får ett samhälle där pengar är den enda drivkraften.

Jag tror den publicerades första gången i tidningen Byggnadsarbetaren inför valet 1991. Låt mig ge er en liten bit av det han skrev. Det är värt att påminna om.

”Om pengar är den enda drivkraften för människors vilja att göra sitt bästa då hade aldrig Leonardo da Vinci målat Mona Lisa eller Pablo Picasso Guernica. Då hade aldrig Beethoven komponerat ödessymfonin eller Mozart musiken till Trollflöjten. Då hade August Strindberg Karin Boye, Nils Ferlin aldrig fattat pennan. Hjalmar Branting hade inte blivit ledare för en hunsad arbetarklass. Olof Palme inte riskerat livet i kampen för allas rätt till människovärde.

Jesus Kristus hade låtit den barmhärtige samariten bjuda ut sina tjänster till den som betalade bäst och sållat sig själv till månglarna i templet. Det är sålunda lögn och förbannad dikt när kapitalismens profeter påstår att Mammonsdyrkan är en given förutsättning för människans vilja att utnyttja sin förmåga.”

Tänkvärda ord. Jag är helt övertygad om att den kraft som säger detta kommer att mötas av rungande applåder. Eller vad tror ni?

Kongressombud

Om lite mindre än ett år är det val till Sveriges riksdag. Tänk ett valmanifest med löften om att ta pengar från arbetslösa, gamla, sjuka, barnfamiljer, studenter och flyktingar för att ge till alla andra. Ett valmanifest som säger att år efter år ska vi minska resurserna till vård, skola och omsorg så att den offentliga sektorn långsamt krymper. Det låter rätt osannolikt att några större skaror människor skulle rösta på ett sådant inverterat Robin Hood-parti. Men faktum är att väldigt, väldigt många väljare gör det. De vet bara inte om det. Om denna delen av den ekonomiska politiken talas det väldigt tyst om. Systemet är enkelt, skatter bestäms i procent medan bidrag och anslag ofta fastställs i kronor. När ekonomin växer ökar statens inkomster medan utgifterna ligger still. På detta sätt pågår ett ständigt sparprogram i välfärden där ersättningar långsamt tappar i värde. Genom detta system beräknas staten,

mellan 2014 och 2017 spara 61 miljarder, varav 12 miljarder på urvattnade transfereringar till hushållen och 24 miljarder tack vare devalverade statsbidrag till kommunerna och vips har man trollat fram ett reformutrymme.

På detta sätt har Borg finansierat det ena jobbskatteavdraget efter det andra. Hittills har de fyra stegen kostat 85 miljarder, denna automatiska budgetförstärkning har gett statskassan 100 miljarder sedan den borgerliga valsegern 2006. Ekonomiprofessorn Lars Calmfors ordförande i Finanspolitiska rådet, en myndighet som granskar regeringens finanspolitik, kallade "reformutrymmet" för ett "språkligt missfoster". För att behålla den nuvarande s.k. "välfärdsstandard" utan att bryta mot överskotts målen i budgeten, skulle det behövas 74 miljarder i skattehöjningar de närmaste fyra åren, enligt konjunkturinstitutet.

Samtidigt handlar den politiska debatten om bättre skola, höjd kvalitet i äldreården, bättre kvalitet i kollektivtrafiken och så har vi en alliansregering som vill införa ett femte jobbskatteavdrag. Hallå!!!! Retoriken går inte längre ihop!

Den viktigaste frågan är ändå jobben. Det måste den alltid vara för oss inom arbetarrörelsen. När Fredrik Reinfeldt tog över hade vi massarbetslöshet enligt honom. Då var den drygt sex procent, nu har arbetslösheten ökat till en normalarbetslöshet på drygt 8,5 procent.

Är det någon som hört Reinfeldt säga att vi har massarbetslöshet idag? Vi har en ungdomsarbetslöshet på rekordnivåer och en långtidsarbetslöshet som biter sig fast.

Och vår viktigaste myndighet Arbetsförmedlingen är sönderskjuten av shamaner, coacher, riskkapitalister och en avgången generaldirektör som nu sitter på Rosenbads elefantkyrkogård med full lön och inga arbetsuppgifter.

Vi har alltså ett verkligt akut läge när det gäller arbetslösheten. Och vad händer då?

Riksdagens arbetsmarknadsutskott tvingas ställa in sina möten eftersom det inte finns några förslag från regeringen att diskutera. Detta är en skandal av sällan skådat slag.

Arbetslösheten griper in i allt i vårt samhälle. Den plågar den enskilde och föder hopplöshet och vanmakt. Det är ingen tillfällighet att Sverigedemokraterna har stöd från över tio procent av valmanskåren.

Den bestämmer också maktrelationerna i vårt samhälle. Den sätter den enskilde under stark press och tvingar till underkastelse. Den som inte har ett jobb känner sig tvingad att ta arbeten till lägre löner. Den som har ett jobb vågar inte hävda sina rättigheter. Och den försvagar hela det fackliga kollektivet och vår förmåga att ställa krav på ett annat och ett rättvisare samhälle.

Kampen för arbete åt alla är och förblir arbetarrörelsen viktigaste kamp. Det är om detta som valet ska handla om, kamrater!

Kongressombud

Detta kräver något helt annat än det vi sett hittills. Att regeringens politik totalt har misslyckats behöver inte sägas så ofta. Det vet alla. Nu tvingas man att förändra a-kassan igen. Först skjuter man sönder den. Nära en halv miljon människor lämnar försäkringen. Man misslyckas kapitalt med tankarna på en obligatorisk a-kassa. Nu backar man 180 grader.

Tydligare kan misslyckandet inte beskrivas. Men när det gäller sjukförsäkringen har man ännu inte rättat till den politik som lett till rovdrift av sjuka människor. Jag behöver nog inte

nämna alla exempel, det har kvällstidningarna varit duktiga på. Men sammanfattningsvis; det är en sjuk politik som gjort sjuka ännu sjukare. En skandal för ett välfärdssamhälle som Sverige!

Kongressombud

Vi har nästan klarat av årets avtalsrörelse, några avtal återstår dock, Staten, Skärgård och Värdepapper. Jag påstår att avtalsrörelsen 2013 har varit en framgång för oss ur flera perspektiv. Ni vet alla hur de senaste åren varit när det gäller avtalsförhandlingar. Det så kallade märket har mer eller mindre blivit lag, något vi måste förhålla oss till. Det finns både för – och nackdelar med modellen, men jag tänker inte fördjupa mig i dessa här och nu. Men vad som är värt att nämna är att vi i år haft en LO-samordning som fungerat bättre än förra avtalsrörelsen och sett över hela arbetsmarknaden så har LO-förbunden flyttat fram positionerna. Runt 80 procent av ursprungsyrkandena har levererats i resultat och det, mina vänner, hade vi inte klarat utan en samordning. Tillsammans blir vi väldigt mycket starkare.

På KFS, de kommunala Energibolagen var kravet en utökad arbetstidsförkortning med nio timmar, till 63 timmar, arbetsgivaren krävde en sänkning av arbetstidsförkortningen. Efter varsel och medlingsförhandlingar lyckades vi till slut få de nio timmarna. Jag vill påstå att denna medling var grunden till att vi lyckades så bra i de resterande medlingarna.

På telekomområdet och Spårtrafiken varslade vi om konflikt samtidigt. På telekom kunde vi inte komma överens om hur de lokala lönerna ska sättas. Vårt krav var att om man lokalt inte kom överens, så ska lönerna regleras i det centrala avtalet, det vi kallar stupstocksregler. Detta avisades av arbetsgivarna, det stod i strid med deras ideologi, chefen ska sätta lönen. Att det var Almega som var motpart behöver jag väl knappast upplysa er om.

Varslet var kraftfullt och hade stängt ner stora delar av tele och datakommunikations systemen. Efter intensiva medlingsförhandlingar där varslet sköts fram några timmar kunde en uppgörelse träffas. En pressad motpart hade fått backa från sina principer och vi fick precis den reglering i avtalet som vi ställt krav på. Stupstocksregel och garanti för löneökningar i de lokala förhandlingarna. Också kravet om att avtalet ska omfatta alla gick igenom, oaktat om du anställs en dag, fem timmar eller tillsvidare, gäller kollektivavtalet för alla.

På spårtrafikområdet krävde vi ett starkare skydd för våra medlemmar vid så kallad verksamhetsövergång och byte av tågoperatör. Vårt krav var, att varje avtalsår skulle vara uppsägningsbart. Idag räcker det för ett företag att byta namn och organisationsnummer för att frigöra sig från de lokala avtalen och börja försäkra villkoren för våra medlemmar. Det kan handla om såväl förlorade semesterdagar, höjd pensionsålder och lägre lön. Saker ska kallas vid dess rätta namn – detta är inget annat en villkorsdumpning. Även här var det intensiva medlingsförhandlingar in i det sista. Några timmar innan strejken var ett faktum skrev vi på ett kollektivavtal. Vi lyckades till slut hitta en avtalskonstruktion som innebär att vi nu kan stoppa denna avtalsdumpning. Ännu en framgång i vårt fackliga förhandlingsarbete och ännu en gång en fet smäll för Almega. Den andra ideologiska striden som denna nyliberala arbetsgivarorganisation förlorade inom loppet av två timmar.

Parallellt med dessa medlingsförhandlingar, satt vi tillsammans med Fastighets i medlingsförhandlingar på Serviceentreprenad, som också kunde föras i land med lyckat resultat.

Men de skulle få ett tredje ideologiskt nederlag. För att inte köra ner de helt i diket så lät vi sommaren få ha sin gång. Även Jonas Milton har faktiskt enligt lag rätt till lite semester. Men innan hans solbränna börjat falna tvingades vi varsla igen. Denna gång på post- och

flygområdet, det så kallade kommunikationsavtalet. Efter en vår där det nästan var omöjligt att få träffa Almega, de hade helt enkelt inte tid med oss, fick vi varsla för att få de till förhandlingsbordet, det var faktiskt på håret att ett varsel också lagts på Järnvägsinfrastruktur, varselhandlingarna låg klara i väskan. På järnvägsinfra var det främst grundlönerna man motsatte sig en höjning av. På kommunikationsavtalet krävde vi att våra medlemmar skulle få löneökningar i kronor istället för i procent då breda grupper inom detta område är relativt sett lågavlönade. Motparten vägrade att diskutera frågan – vi diskuterar inte krontal av principiella skäl var budskapet från Almega. Deras politik bygger som bekant på att dra isär arbetsmarknaden och löneskillnaderna. Att då ha en krontalsmodell som bygger på solidaritet och mer pengar till lågavlönade är en katastrofal konstruktion för Almega. Genom varsel och en stark mobilisering ute på arbetsplatserna så bröt vi även denna princip. Vi fick ut ett krontal, 1 700:- och en lägsta procent, 6,8 på avtalsperioden. Lägsta lönerna höjdes med samma krontalsbelopp. Avtalsperioden blev visserligen två månader längre, å andra sidan fick Almega den stora äran att skriva på en uppgörelse med en riktig kraftfull, dessutom kostsam, låglöneprofil. Bara det var värt de två månaderna.

Man kan säga att vi gjorde hattrick på Almega. Denna arbetsgivareorganisation vars ledstjärna bygger på att försvaga det lokala facket och flytta all makt till arbetsgivaren, allt i sann Timbroanda. Det gick till och med så långt att vi fick en munkavledebatt mitt under varseltiden då flera företag förbjöd facket att informera medlemmarna om varslet i de kanaler som normalt används; e-post, intranät och anslagstavlor. Ryktet säger att Almega regisserade detta angrepp på föreningsrätten. Vi la ett tolkningsföreträde och våra förtroendevalda fortsatte att ge våra medlemmar facklig information ute på arbetsplatserna trots halvgalna chefer som skrek och rev ner information.

Förbaskat bra jobbat! Kamrater! Vi vägrar helt enkelt hålla tyst!

Kongressombud

Avtalsrörelsen 2013 är en framgång för SEKO som facklig organisation men främst för förbundets medlemmar. Trots det så kallade märket så har vi lyckats hitta vägar som gett lite mer till medlemmarna och vi har vunnit viktiga principiella segrar. Vi hade aldrig klarat detta utan en lokalorganisation som varit på tårna, som mobiliserat och som organiserat ute på arbetsplatserna. Att som förhandlare känna detta stöd i ett skarpt förhandlingsläge är helt avgörande. Det gör att man helt kan fokusera på resultatet i förhandlingen utan att behöva ta hänsyn till huruvida vi skulle klara en konflikt eller inte. Jag har inte i något skede känt någon oro för det, snarare tvärtom. Jag vill verkligen tacka alla som bidragit på olika sätt i denna avtalsrörelse. Utan er stannar SEKO!

Till detta ska läggas att vi också säkrat våra pensioner i ITP-systemet. Vi har gjort det av egen kraft, vi har säkrat kollektivavtalsgarantin för alla. Förbunden från tjänstemannafären har tacksamt skrivit på.

Kongressombud

Inom de områden där vi varslat om konflikt har vi också lyckats värva nya medlemmar. En del har varit oorganiserade, en del har gått över till oss från andra organisationer. Senaste siffran jag fick, så har vi fått över 600 nya medlemmar i SEKO under varseltiden. Den ytliga analysen är att dessa nya medlemmar var strejksugna. Men jag är ganska säker på att skälen är djupare än så. Av de nya medlemmar på dessa områden jag pratat med är huvudanledningen att man vill vara med i ett fackförbund som tar fajten för sina medlemmar. Och det har vi verkligen visat i avtalsrörelsen 2013. Vi har tagit fajten och vi har levererat resultat. Detta ska vi, kamrater, vara stolta över.

I kongressrapporten "Starka kollektivavtal" stakar vi ut vägen för hur vi ska fortsätta leverera

och bli starkare i förhandlingar framöver. Och i rapporten "Organisera och rekrytera" sätter vi upp målen för att bli ännu bättre på att organisera och rekrytera.

Kongressombud

Vi kan säga mycket om Almega och deras ideologiska mission. Det blir ofta hårda ordväxlingar såväl medialt som vid förhandlingsbordet. Men detta är ganska naturligt, vi är två parter med helt olika intressen, verklighetsbild och uppdragsgivare. Vi vet helt enkelt var vi har varandra och har på något sätt även respekt för varandra.

Att deras mål är att öka obalansen på arbetsmarknaden är glasklart för oss. Tyvärr är det inte lika glasklart för alla. Den här avtalsrörelse har vi vid flera tillfällen sett hur konkurrensen mellan olika fackförbund blivit väldigt tydlig. Den svenska kollektivavtalsmodellen bygger på ett fackligt monopol och starka kollektivavtal. Inte på konkurrens mellan olika organisationer, inte på lokal lönebildning, nollavtal och lönesättande samtal, inte på tillsvidareavtal. Detta är basic!!!

Konkurrens mellan fackliga organisationer på en arbetsplats är förödande för den svenska modellen och har bara en stor vinnare – arbetsgivaren. Och en stor förlorare – löntagaren. Fackets huvuduppdrag är att stärka löntagarens ställning på arbetsplatsen, inte att stjälpas den. Ändå ser vi exempel på hur våra medlemmar ställs inför kortsiktiga val för att få lite lägre medlemsavgift och a-kasseavgift, erbjudande om opolitiska och obundna organisationer. PR - kampanjer med killar och tjejer i gröna trikåer, stöd till kurslitteratur, ja listan kan göras lång. Men, det fackliga budskapet saknas, det verkar som man inte vill associeras med namnet facket. Och det allra senaste, vertikal facklig organisation, ska man skratta eller gråta, sorgligt är det i alla fall.

Nollavtal och chefen sätter lön ökar lönegapen och motverkar jämställda löner, Utan LO-förbundens försvar av kollektivavtalen och siffersättning på svensk arbetsmarknad, var hade tjänstemannarörelsen varit då?

Vi ser också exempel på hur våra avtalsuppgörelser medvetet misstolkas eller hur andra organisationer tar åt sig äran för strider som vi vunnit. Jag tycker att denna utveckling är beklaglig och bekymmersam. En utveckling som ligger ljusår ifrån grundtanken med fackföreningsrörelsen – att vi tillsammans är starka. Jag kommer med anledning av detta att initiera en diskussion, såväl med de förbund som valt att konkurrera med oss, som i LO-styrelsen. Det kan inte fortsätta så här, det är dags att hitta en modell där vi inte sätter krokben för varandra, en modell som bygger på fackligt monopol där löntagaren sätts i första rummet, inte kortsiktiga plussiffror i den fackliga medlemsstatistiken. Men jag vill vara tydlig på en punkt. Vi kommer aldrig att acceptera oschyssta angrepp och metoder – då slår vi tillbaka med full kraft.

Kongressombud

Kamrater, vi måste bli starkare, vassare och mer fokuserade. Vi måste bli fler medlemmar och därmed en starkare part på arbetsmarknaden. Vi har tagit steg i rätt riktning. Minskningen av antalet medlemmar har planat ut jämfört med förra kongressperioden men fortfarande tappar vi alltför många medlemmar. Det innebär naturligtvis minskade medlemsintäkter men framför allt är det på lite längre sikt ett hot mot våra kollektivavtal och den svenska modellen. Ska vi vända trenden krävs genomgripande förändringar. Det krävs strukturella förändringar som innebär att vi kan pressa ner våra kostnader. Några steg har vi redan tagit, ytterligare steg kan tas i

ett utvecklat 6F-samarbete, men det finns mer att göra. Med de strukturella förändringarna följer också ett behov av att se över hur vi fördelar våra resurser.

Förändringar i vår struktur är dock inte hela lösningen. Den viktigaste förändringen ligger i vårt sätt att arbeta. Satsningen på våra huvudfrågor måste få genomslag i hela organisationen och inte bara på pappret. Varje förtroendevald och anställd i SEKO har som främsta skyldighet att värva - och behålla – medlemmar och att bidra till att vi klarar vår förhandlingsverksamhet. En del har hänt sedan Vision 2010 togs fram men mer finns att göra.

Vi pressas också alltmer av händelser i vår omvärld. Vårt recept för att möta snabba omvärldshändelser måste vara att bli ännu bättre. Skickligare på att synas och höras på arbetsplatserna och bättre på att förklara vad vi faktiskt gör. I förbundsstyrelsen förslag till verksamhetsplan som är en beslutspunkt på kongressen försöker vi peka ut vägen, men låt mig bara nämna några punkter redan nu.

Vår verksamhet måste renodlas. Vi måste bli bättre på att arbeta med våra fokusområden; organisera och rekrytera medlemmar, träffa, upprätthålla kollektivavtal och bedriva arbetsmiljöarbete, näringspolitisk verksamhet och branschfrågor – dessa områden är grunden för vår existens.

I allt vi gör som facklig organisation, måste vi ställa oss frågan "Bidrar detta till att vi kan bli bättre?" Är svaret på frågan nej, bör vi allvarligt fundera på om vi inte borde

satsa vår tid och våra resurser på ett bättre sätt. Alla, såväl förtroendevalda som anställda, måste ta sitt ansvar för detta.

Vårt mål är att vara ett medlemsnära förbund. Att vara medlemsnära innebär att vi måste vara synliga och aktiva på arbetsplatserna. Är vi osynliga på arbetsplatserna värvar vi heller inga nya medlemmar. Här behöver vi en organisation som ger oss möjlighet att i så hög grad som möjligt utnyttja förtroendemannalagen.

Till stöd för våra fokusområden genomför vi verksamhet inom ett antal områden. Högst prioriterade här är studieverksamheten, opinionsbildning och information samt det internationella arbetet.

Prioriteringar av vårt resursutnyttjande måste dock ske i alla våra verksamheter. Om vi tar studieverksamheten som exempel, så innebär inte den höga prioriteringen att all studieverksamhet ska fortsätta att genomföras ograverad. Prioriteringen innebär att vi ser utbildning såväl av medlemmar, blivande medlemmar som förtroendevalda som ett absolut nödvändigt verktyg för att lyckas nå målen. Utbildningsinsatser inom dessa områden är därför högt prioriterade. Därefter följer organisatoriska insatser som säkerställer att vi har en studieverksamhet.

Vi definierar också tre områden som ligger någonstans mitt emellan våra fokusområden och stödverksamhet. Vi har valt att kalla de områdena "värderingsarbete", men de skulle lika gärna kunna kallas legitimitetsfrågor.

- Integrations- och mångfaldsverksamhet
- Jämställdhetsverksamhet
- Ungdomsverksamhet

Gemensamt för de tre är att de handlar om våra värderingar om allas lika rätt och värde. Alla våra fokusområden och all stödverksamhet måste genomsyras av dessa värderingar. Vi måste kunna känna oss säkra på att vi inte tecknar avtal som diskriminerar vissa grupper. Vi måste också kunna känna oss säkra på att vi inte stänger ute vissa grupper i vår verksamhet.

Ett annat prioriterat område är det facklig-politiska arbetet. Med tanke på att SEKO:s medlemmar är starkt beroende av vilka politiska beslut som fattas, lyfts också detta område i visionen. Hela valrörelsearbetet, såväl till riksdagsvalet som till EU-valet, samordnas inom ramen för 6F. Så blir vi både starkare och mer effektiva.

Vi måste också särskilt titta på hur vi maximerar vårt reella politiska inflytande. Vi måste vara en viktig "speaking partner" och kravställare mot alla politiska partier i syfte att påverka i en riktning som är till gagn för våra medlemmar. Här måste vi bredda oss, fokus måste ligga på att påverka politiken oavsett vem som sitter vid makten. I detta arbete måste förhandlingsorganisationerna/branscherna också involveras på ett helt annat sätt än tidigare.

Kongressombud

SEKO är, och har alltid varit, en sammanslutning av många olika verksamheter. På gamla Statsanställdas Förbunds tid fanns en sammanhållande länk för 95 procent av medlemmarna. Den länken var ett gemensamt kollektivavtal. Redan då fanns ett stort behov av att samarbeta i grupperingar runt de olika myndigheterna och verken. SF var indelat i sektioner, som i väldigt hög grad var självständiga i frågor som rörde den egna verksamheten. Idag är situationen helt annorlunda. De gamla monopolföretagens verksamhetsområden har utvecklats till branscher, där nya aktörer har kommit in. Detta ställer helt andra krav på oss som facklig organisation men behovet av att hantera branschfrågor är kanske större än någonsin.

Kongressombud

Oavsett vilken politisk majoritet som styr, i Sverige och i EU, kan vi bara konstatera att våra medlemmars förutsättningar i branscherna och våra förutsättningar för att bedriva ett framgångsrikt arbete är beroende av politiska beslut.

Opinionsbildning har med åren blivit ett allt viktigare instrument för att stärka det fackliga arbetet. Det handlar dels om opinionsbildning riktad mot allmänheten, i form av kampanjer och andra medieinsatser, men det handlar också om att direkt försöka påverka olika beslutsfattare. Vår opinionsbildning ska i första hand vara koncentrerad till våra fokusområden.

Vi måste också bli bättre på att kommunicera medlemskapets värde och vad vi faktiskt uträttar, såväl gentemot befintliga medlemmar som potentiella medlemmar. Vi har något att vara stolta över. Om inte vi berättar vad vi uppnår, att det är vi som

gör skillnad, så kommer ingen annan att göra det heller. Här är jag övertygad om att vi har stora möjligheter.

Kongressombud

På vår förra kongress undertecknades samarbetsavtalet mellan sex förbund, 6F; SEKO, Byggnads, Fastighets, Elektrikerna, Målarna och Transport. Samarbetet har löpande fördjupats och ett resultat är att de fem förstnämnda förbunden i höstas flyttade till en gemensam adress och tillsammans bildade ett administrativt bolag som nu hanterar stora delar av förbundens administration. Placeringen på en gemensam adress och det gemensamma bolaget kommer på sikt att innebära stora ekonomiska fördelar, men också svetsa samman förbunden ytterligare.

Vi har också sagt att vi är öppna för fortsatta diskussioner som fördjupar samarbetet ytterligare mellan förbunden. Men det är inget självändamål. Det viktiga är att fokus hela tiden är att vi ska kunna erbjuda ”mer fack för pengarna” och bli en starkare part i samhällsdebatten och på arbetsmarknaden. Med en ekonomi i balans blir det betydligt enklare att föra diskussioner om olika typer av samarbeten med andra förbund

Kongressvännen

Vi har några fantastiskt spännande dagar framför oss. Vi ska staka ut färdriktningen för vårt förbund. Vi ska göra våra röster hörda. Vi ska berätta om det vi ser och hör varje dag. Vi ska teckna en sann bild av hur det ser ut i Sverige idag.

Vi ska göra det på ett sätt så att det inte går att hitta på nya ord för att osynliggöra våra medlemmars vardag. Jag vill därför så här på kongressens första dag rikta en uppmaning. Du som är här på din första kongress. Var inte rädd för att begära ordet eller för att vara riktigt modern i cyberspacet, var inte rädd för att twittra live.

Din röst är viktig. Du har något att bidra med. Vi behöver din röst för att höras. Vi behöver vara många. Det finns en fin tradition i vårt förbund. Vi lägger oss i. Vi vägrar hålla tyst. Vi tar fajten även när det blåser snålt omkring oss. Vi viker inte undan.

Än en gång varmt välkomna! Nu kör vi kamrater!